

Sąd naruszył prawo, przypisując RZB udziały rynkowe całego sektora, w którym działa Raiffeisen. Sąd niewłaściwie ograniczył przy tym swoje kryterium ocenne jedynie do „oczywistych” przypadków nierównego traktowania w porównaniu z innymi bankami. Zabrakło koniecznej podstawy prawnej pozwalającej na całkowite przypisanie udziałów.

Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu oceny współpracy RZB. Sąd zastosował kryterium „znacznego zwiększenia wartości” z naruszeniem zasady niedziałania wstecz, nie uwzględnił faktu, iż RZB współpracowała dobrowolnie, błędnie przyjął przerzucenie ciężaru dowodu w odniesieniu do wartości współpracy, bezprawnie odrzucił wspólną prezentację faktów jako niewłaściwą formę współpracy i niesłusznie nie uznał jako wkładu w ramach współpracy faktu, iż RZB przyznała, że rozmowy prowadzone przez banki miały cel antykonkurencyjny.

(¹) Dz.U. C 331, str. 29.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 14 grudnia 2006 r. w sprawach połączonych od T-259/02 do T-264/02 i T-271/02 Raiffeisen Zentralbank Österreich AG i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione w dniu 6 marca 2007 r. przez Bank Austria Creditanstalt AG dotyczące sprawy T-260/02

(Sprawa C-135/07 P)

(2007/C 117/19)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Bank Austria Creditanstalt AG („BA-CA”) (przedstawiciele: C. Zschocke i J. Beninca, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie, w całości lub w części, wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawach połączonych od T-259/02 do T-264/02 i T-271/02 (¹) w odniesieniu do sprawy T-260/02;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 czerwca 2002 r. w sprawie COMP/36.571, w zakresie w jakim dotyczy ona BA-CA;
- tytułem żądania ewentualnego, odpowiednie obniżenie grzywny nałożonej na BA-CA w spornej decyzji; i

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie dąży do uchylenia wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2006 r. Wnoszący odwołanie wskazuje na liczne braki w uzasadnieniu, błędy co do prawa i uchybienia procesowe.

Wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd potwierdził w zaskarżonym wyroku bez wyraźnego uzasadnienia opinię Komisji, zgodnie z którą spotkania międzybankowe miały negatywne skutki gospodarcze. Zdaniem wnoszącego odwołanie zaskarżony wyrok narusza zasady postępowania dowodowego, gdyż błędnie interpretuje wymogi, które powinny spełnić ekspertyzy ekonomiczne w celu udowodnienia braku skutków gospodarczych. W świetle przedstawionej ekspertyzy skutki gospodarcze nie powinny być uwzględnione przy określaniu wysokości grzywny.

Wnoszący odwołanie utrzymuje, że zaskarżony wyrok naruszył wymogi określone przez sądy wspólnotowe przewidujące konieczność obniżenia grzywny na podstawie okoliczności łagodzących. Ze względu na to naruszenie prawa zaskarżony wyrok nie skorygował błędu w ocenie popełnionego przez Komisję polegającego na nieuwzględnieniu jako okoliczności uzasadniających obniżenie grzywny udziału organów publicznych w spotkaniach międzybankowych, ani faktu, iż spotkania te były powszechnie znane opinii publicznej, co zostało wykazane.

W trzecim zarzucie wnoszący odwołanie wskazuje na braki w uzasadnieniu, naruszenie zasady równego traktowania, a także inne błędy co do prawa i uchybienia procesowe w zaskarżonym wyroku dotyczące oceny przez Komisję współpracy z wnoszącym odwołanie.

Wnoszący odwołanie utrzymuje, że od samego początku współpracował z Komisją przy ustalaniu okoliczności faktycznych. Przedstawił w szczególności na wczesnym etapie postępowania, mimo że nie był do tego zobowiązany, wyczerpujący opis spotkań międzybankowych oraz obszerną dokumentację, która według ustaleń Sądu posłużyła Komisji przy wydaniu spornej decyzji. Ponadto w odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów wnoszący odwołanie przedstawił opis faktów, który — stosownie do ustaleń zawartych w zaskarżonym wyroku — mógł posłużyć Komisji przy wydaniu spornej decyzji.

Zaskarżony wyrok — podobnie zresztą jak sporna decyzja — nie obniżył wysokości grzywny w zamian za szeroką, przydatną i udowodnioną współpracę ze strony wnoszącego odwołanie. Stanowi to niewłaściwe zastosowanie komunikatu w sprawie współpracy oraz naruszenie zasady równego traktowania i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań. Ponadto zaskarżony wyrok naruszył prawo wnoszącego odwołanie do przedstawienia stanowiska ze względu na rozważania dotyczące wysokości grzywny nałożonej na wnoszącego odwołanie, co do których nie mógł on wcześniej zająć stanowiska.

(¹) Dz.U. C 331, str. 29.